

JOSEP M. ÀLVAREZ, SECRETARI GENERAL DE LA UGT

«Són temps de canvis de models»

EDUARD BATLLE

EL PUNT, 15/04/09

Torna a la feina després d'uns dies de quietud a la Cerdanya. Es va accelerant a mesura que l'entrevista va avançant i sap situar dalt de l'escenari tots els protagonistes perquè aquesta crisi sigui de més bon superar. Davant d'un canvi global, reclama un procés global i integral, amb menys burocràcia i més eficàcia. Després d'anys d'experiència, les imatges del despatx de la cinquena planta delaten que en té per escriure les memòries i li servirien d'il·lustració. Fa dinou anys que aquest asturià és el màxim responsable de la UGT de Catalunya i es tornarà a presentar en el congrés de final de mes. Defuig el protagonisme i parla del mèrit d'haver viscut la consolidació d'una estructura com a organització sindical

-La festa s'ha acabat?

-«Sí. I ara entrarem en una altra de molt diferent.»

-Cal buscar culpables?

-«D'aquesta situació no ens en podem sortir sense responsables, no?»

-I quins són?

-«N'hi ha alguns que són molt clars: els organismes internacionals, l'FMI, el Banc Mundial, l'OCDE. Tots els que han anat predicant el que ara no podran practicar.»

-Quina economia està més tocada: la catalana o l'espanyola?

-«Fifty, fifty. Potser la catalana ho està més perquè la nostra té una vessant molt industrial i de serveis.»

-En aquests moments, prefereix ser més optimista o realista?

-«S'ha de ser optimista. Si no ets optimista amb les actuals circumstàncies, el realisme és la frustració i la depressió total.»

-És l'hora de reinventar-se?

-«Ens estem reinventant cada dia però hi ha un moment en què s'ha de fer un tall. I cada organització i cadascú sap quin és el seu moment. Nosaltres creiem que el nostre és ara, i cap aquí és on anem. Les noves tecnologies, la mobilitat de la gent... tot això fa que tu t'hagis d'adaptar i tens l'obligació que la teva organització continuï fidel als seus orígens, que és la del servei als treballadors.»

-Quan remuntarem?

-«Trigarem molt temps. Tindrem remuntadetes, però la remuntada no es farà sense un canvi de model, que vol dir que l'economia torni a servir a les persones i no a ella mateixa.»

-Què és el que menys li agrada d'aquesta situació?

-«La gent que entra a l'atur, els qui no poden pagar la hipoteca, el clímax que estan pagant les persones que tenen menys riquesa, la frase fàcil d'alguns... frases fetes que són molt boniques però que no diuen res.»

-Si són les que estan de moda...

-«És veritat. Però em rellisquen.»

-I quan s'acabi l'atur de la primera gran bossa de desocupats?

-«Aquest és el drama, tot i que tindrem una petita recuperació. Ho crec per tres elements: hi ha gent que té diners i no nota la crisi; els organismes internacionals han de començar a donar senyals que s'està treballant de debò, i els governs s'han de posar les piles i han de començar a treballar de manera coordinada i integral, i sense cadascú fer la seva.»

-Què ha d'acabar passant amb la possible reforma laboral?

-«No n'hi haurà. Ara no toca això. Els que han viscut aquesta timba de manera intensa, que no creguin que ara la pagarem nosaltres.»

-Va entendre la protesta de la Pimec al Congrés de Madrid?

-«[Riu] Em fan una mica de gràcia aquestes sortides dels empresaris.»

-És cert que Montilla li va oferir ser conseller?

-«No, però en canvi Maragall sí.»

-I per què va dir que no?

-«Perquè hi ha gent que neix per anar amb cotxe oficial i hi ha gent que neix per estar a les fàbriques o per fer aquesta feina. Diria fins i tot que ser conseller és més difícil que ser secretari general de la UGT.»

-Què va pensar quan va saber que Salgado substituïria Solbes?

-«Dues coses en una diferència de poques hores. 'Aquesta senyora, tan dura que és, amb les complicacions que ha tingut en els ministeris on ha estat...' I després vaig pensar: 'Acabaré defensant-la.' Perquè em sembla indecent que la corte madrilenya s'hagi dedicat a esgarrapar-la senzillament perquè és dona.»

-S'esperava la rotunda victòria de Cándido Méndez?

-«Sí. És un gran vot de confiança perquè podem fer els canvis que en aquests moments són necessaris.»

-I què li va passar a Fidalgo? El van atropellar?

-«Que es va atropellar ell mateix.»

-Es tornarà a presentar?

- «Sí, ho faré.»

-Tindrà un opositor?

-«Que jo sàpiga no.»

-Quin resultat obtindrà?

-«No en tinc ni idea, no ho sé.»

-Després de dinou anys en el càrrec, quin diria que és el seu mèrit?

-«Doncs que no és personal sinó que és col·lectiu. Diria que la UGT del 90 i la UGT d'avui són dues organitzacions que mantenen la sigla.»

-I fins quan?

-«Fins que arribi a la conclusió que sóc un passiu. En un sindicat, com en qualsevol organització, el més difícil és saber quan has de marxar. I si a més hi has estat molt temps i creus que hi has aportat alguna cosa, encara és més complicat. I si t'agrada, encara és pitjor. Mentre tingui il·lusió afrontaré els reptes sense voluntat d'estar-hi ni cinc minuts més ni cinc minuts menys dels que em tocarien.»